

CENA LÁSKY

(Seve a Hermi - Tragické!!!)

Dvere laboratória sa potichu otvorili a spoza nich vykukla strapatá hlava mladej ženy. Na jej tvári sa zračil pohoršený výraz, keď jej pohľad padol na vysokého čiernovlasého muža pohrúženého do svojej práce. Znovu zaklopala na dvere, aby dala najavo svoju prítomnosť, no on bol natoľko pohrúžený do varenia lektvaru, že ju просто ignoroval.

"Severus!" zavolala naňho a on prekvapene vzhliadol. Nanešťastie pritom trhol naberačkou do protismeru hodinových ručičiek a lektvarov v kotlíku pred ním získal krvavo červenú farbu, namiesto jasnej modrej.

"Do kotla! Teraz aby som začal odznova," rozhorčoval sa a naštvane hodil sklenenú tyčinku na miešanie na stol.

"Ja myslím, že to počká. Za desať minút sú tu Harry s Ginny, spomínaš si? Máme ísť na tú slávnosť na ministerstve," pripomenula mu a nervózne pozrela na hodinky.

"Tak nech si idú sami, ja mám prácu. Už som ti povedal, že ma nejaká hlúpa slávnosť, ktorú nejaký imbecil na ministerstve usporiadal, nezaujíma," vybuchol podráždene a nevenoval jej jediný pohľad. Miesto toho sa prehrabával vo svojich poznámkach k výrobe nového lektvaru.

"Ale mňa áno a ty si sľúbil, že tam so mnou pôjdeš," zahlásila neoblomne a prekrížila si ruky na prsiach. Jej postoj jasne vravel, že je nahnevaná.

"Povedal som, že pôjdem, ak nebudem mať prácu, čo ako vidíš nie je pravda. Ak sa mi podarí ten lektvar konečne uvariť správne, bude to veľký úspech," mumlal a jeho pohľad prebiehal z jedného riadka na druhý v jeho poznámkach.

"Lektvary, lektvary... to je to jediné, čo ťa zaujíma, Severus. Ja a moje úspechy sú ti pritom ukradnuté. Naozaj nechápem, prečo sme sa my dvaja dali dohromady!" zvolala s neskrývanou bolesťou a skôr, než stihol reagovať na jej poslednú poznámku, sa za ňou dvere laboratória zavreli.

"Hermiona!" zavolať za ňou a zvažoval, či by za ňou mal ísť, alebo nie. Napokon sa rozhodol dať jej čas, kým vychladne a ponoril sa do svojho výskumu.

Vchodové dvere sa otvorili prv, než Harry stihol zaklopať a rozrušená Hermiona mu vpadla rovno do náručia.

"Hej, Mia!" oslovil ju na úvod, no všimol si jej uplakané oči a zamračil sa. "Čo sa stalo?" spýtal sa so zle skrývanou nevôľou.

"Nič, pod'me," odpovedala a hrdo vztýčila hlavu, utierajúc si slzy z tváre. Ginny jej mlčky podala vreckovku a ona ju s vd'ačným úsmevom prijala. Zišla po troch schodíkoch, ktoré viedli od ich domu na chodník smerujúci k bránke, no Harry sa nepohol z miesta.

"Kde je Severus? Zase ste sa pohádali?" spýtal sa vecne a v duchu si povzdychol. Títo dvaja, napriek tomu, že vzhľadom k svojim záľubám a schopnostiam tvorili takmer dokonalý pár, boli povahami tak odlišní, že sa neustále hádali. Hermiona nad tým vždy len mávla rukou so slovami, že v každom manželstve občas dochádza k nedorozumeniam a že uzmiernenie, ktoré potom následuje, je hodné každej ich hádky. Harry o tom dosť pochyboval, ale nemienil sa svojej kamarátke pliesť do života, kým ona sama na ňom nechcela nič meniť.

"Pracuje na dôležitom lektvare," odpovedala vyhybavo.

"Lektvar? Dnes? Chceš povedať, že s nami nejde? To to necháš len tak?" spýtal sa pochybovačne a jeho hnev v ňom rástol.

"A čo mám asi tak robiť?" spýtala sa podráždene. Namiesto toho, aby sa Harry vzdal, vykročil ku dverám a už- už mal ruku na kľučke, keď sa za ním ozval klapot ženských podpätkov a Hermionina ruka ho zastavila.

"Nechaj ho, Harry. Nemá zmysel, aby si sa s ním hádal ešte aj ty. Ak tam nechce byť, ja ho nútiť nebudem," šepkala prosebne.

"Ale Mia, toto je tvoj veľký deň! Tak dlho si na to čakala, mal by tam byť. Mal by sa za teba postaviť a ukázať, že je hrdý na svoju ženu, do kotla!" rozhorčoval sa, no ona len pokrútila hlavou a rýchlo žmurkala, aby zahnila slzy, ktoré sa jej tlačili do očí.

"Nepovedala som mu to. Chcela som, aby to bolo prekvapenie," priznala potichu so zvesenou hlavou.

"Ach Mia," povzdychol si a zovrel ju v náručí, vyjadrujúc jej svoju podporu.

"Budem v poriadku, len už prosím pod'me," požiadala po chvíli a odtiahla sa od svojho najlepšieho priateľa.

"Vďačka, Ginny," pod'akovala ukazujúc na kapesník, ktorý stále ešte držala v ruke.

"Nie je za čo. Vyzeráš nádherne," uznanlivo zhodnotila jej výzor a usmiala sa.

"Vy dvaja tiež," odvetila na oplátku a v duchu si povzdychla, že aspoň niekto ocenil jej snahu, ktorú vynaložila pri príprave na dnešný večer. Čierne koktejľky tesne nad kolená obopínali jej telo a dali vyniknúť jej prednostiam a štíhlejšej postave. Na krku mala retiazku z bieleho zlata s prívieskom, ktorú dostala od Severusa k ich piatemu výročiu svadby. Vlasy jej voľne padali na chrbát v neskrutných vlnách, ktoré Severus tak miloval. Ona sama by si ich už

dávno ostrihala a uprednostnila by krátky, praktickejší zostrih. No on trval na tom, aby ich nechala také ako sú, dlhé, vlnité a nepoddajné. Hnevalo ju, že si ani len nevšimol, že je v slávnostnom. Možno by mu došlo, že tá slávnosť nie je len tak pre nič za nič. Možno by sa aspoň opýtal a potom, keď by to vedel... mala mu to povedať, nadávala sama sebe, no teraz už bolo neskoro plakať nad rozliatym mliekom. Mohla len dúfať, že Severus vychladne, kým sa vráti a budú sa o tom môcť v kl'ude porozprávať. Mrzelo ju, čo povedala, ale niekedy mala naozaj pocit, že jeho lektvary sú preňho všetkým. Pritom na začiatku to bolo celkom iné. Venoval sa jej a napriek svojej pracovnej vyťažnosti jej venoval každú možnú chvíľku svojho voľného času. A teraz? Oba si boli príliš istí láskou toho druhého a tak ich vzťah pomaly ochaboval. Už netrávili spoločné večery a okrem raňajok a noci v spoločnej spálni sa prakticky nevideli. Nie žeby nechceli, lež obaja mali svoju prácu, do ktorej vkladali až priveľa svojho úsilia. Hermiona len pred rokom promovala na univerzite v Edinburgu a hneď potom nastúpila na ministerstve ako zástupkyňa vedúceho Oddelenia uplatňovania čarodejníckych práv a zákonov. Bola tým miesto vskutku nadšená a Severus s tichým uznaním sledoval jej profesionálny rast. Nepovedala mu, že dnešná slávnosť bola vlastne rozlúčková slávnosť s jej nadriadeným. Mal to byť zároveň okamih, kedy jej šéf všetkým predstaví svojho nástupcu vo funkcii, a teda ju, Hermionu. Okrem Severusa pozvala svojich najbližších priateľov, Harryho a Ginny. Pokiaľ šlo o Rona, stále boli priatelia, no nemohol jej odpustiť, že ho vymenila za Snapea.

Než vošli do miestnosti, v ktorej už bola zábava v plnom prúde, stihla jej Ginny ruku a povzbudzovala ju.

"Je to tvoj večer, nenechaj si ho skaziť. Ved' on sa spamätá, uvidíš," uist'ovala ju a Hermiona jej bola vd'ačná za jej podporu. Vedela, že sa na ňu môže spoľahnúť v každej situácii. S Harrym to bolo trochu iné. Toleroval Snapea, ved' boli kolegovia- Harry totiž už tretí rok učil Obranu v Bradaviciach ale roky vzájomnej nenávisti proti nim stáli ako neviditeľná bariéra. Kedykoľvek mal Harry pocit, že Snape Hermione akýmkoľvek spôsobom ubližuje, či už svojim nezájumom alebo štipľavými poznámkami, mal tendencie ochraňovať ju ako starší brat svoju sestru. Aj naňho sa mohla spoľahnúť, len v inom ohľade.

Napriek nie práve dobrej nálade sa napokon Hermiona nechala vtiahnuť do prebiehajúcej oslavy a prekvapivo si ju užívala. S radostným úsmevom prijímala gratulácie od svojich kolegov a priateľov, a so slzami v očiach sa lúčila so svojim šéfom, učiteľom, poradcom a priateľom. Pán Gray jej pripomínal Albusa Brumbála a možno preto si ho tak vážila a mala ho rada.

Domov sa v ten večer vracala s oveľa lepšou náladou, než s akou od Severusa odchádzala. Bola hlboká letná noc a obloha posiatá hviezdami priam vyzývala k malej prechádzke za svitu mesiaca.

"Odpreviadam ťa domov, Mia," rozhodol Harry, keď zastali pred domom mladej dvojice a Ginny vchádzala dnu. Harry stál na chodníku vedľa nej a chystal sa ísť s ňou až domov.

"Netreba, Harry. Si unavený a ráno máte poradu, zabudol si? Nechcem, aby na teba zazerali, keď ti únavou spadne hlava na stôl," uškrnula sa a od dverí bolo počuť ako sa Ginny chichoce.

"Nenechám ťa ísť samu uprostred noci," trval na svojom, no na potvrdenie jej slov zoširoka zívola.

"A ja sa odtiaľto nepohnem, kým nezalezieš dnu a nenecháš Ginny, aby ťa uložila, Harry," povedala mierne, no rozhodne a ich pohľady sa stretli. "Pozri, je krásne a tých pár metrov naozaj zvládne sama. Rada sa prejdem. Aspoň si v hlave trochu usporiadam myšlienky," dohovárala mu jemne a rukou ho pohladkala po tvári.

"Severus ma zabije, ak zistí, že som ťa nechal ísť samu," zamrmľal.

"Severus mal ísť predovšetkým so mnou dnes na ministerstvo. Zostal doma, takže ten ti má najmenej čo vyčítať," zarazila jeho protesty a vtisla mu letný bozk na tvár. Potom sa otočila a zamávala svojim priateľom na rozlúčku. Harry za ňou ešte hodnú chvíľu hľadel, kým ho od dverí nezavolala Ginny a on ju nasledoval do domu.

Severus si pretrel unavené oči a s víťazoslávnym úsmevom na tvári pozeral na niekoľko zazátkovaných fl'aštičiek s novým lektvarom.

"Toto bude mať úspech, Severus," uznanlivo si zamrmľal popod nos. Pozrel na hodinky a zamračil sa. Boli tri hodiny ráno. Pracoval dlhšie než mal v úmysle, uvedomil si previnilo a dúfal, že to Hermiona pochopí. Naozaj nechápal, prečo trvala na nejakej oslave na ministerstve. Veľmi dobre vedela, že nemá rád podobné akcie. Chodieval na ne len kvôli nej, aj to len preto, aby bol s ňou a podporil ju. Tak čo, keď tam proste raz nebude? Za ten objav, ktorý dnes urobil, to určite stálo. A zmierenie s Miou vždy stálo za každú ich spoločnú hádku, uškrnul sa v duchu.

Len čo vyšiel z laboratória, uvedomil si, že je v dome sám. Nepočul ju vracat' sa domov, no aj tak pre istotu prezrel všetky izby v dome, ak by sa mýlil. Nemýlil. Naozaj tu nebola a osteň výčitiek ho zasiahol. Je príliš neskoro na to, aby ešte nebola doma, pomyslel si. Zrejme prespala u Potterovcov, snažil sa zahnať svoj strach. Lenže ak zostala tam, znamenalo to, že bola naňho nahnevaná viac než zvyčajne, uvedomil si, potláčajúc sklamanie. Najradšej by krbom zavolať do Harryho domu a uistil sa, že je jeho manželka v poriadku a proste len truje, no vedel, že v túto skorú rannú hodinu by ho poslal do čerta aj inak vždy prehnane ochotný Potter. Bude proste musieť počkať do rána, povzdychol si a rozhodol sa dopriať si aspoň pár hodín pokojného spánku.

Po dvoch hodinách nepokojného prehadzovania sa na posteli vstal a zamieril do kuchyne, aby sa prebral pomocou silnej kávy. Takto to dopadalo takmer vždy, keď spal sám. Vďaka nej dokázal zvládať svoje nekonečné nočné mory,

ktoré ho neustále, aj po toľkých rokoch od skončenia vojny, okrádali o spánok. S ňou po boku dokázal byť konečne sám sebou a nie človekom, ktorého poznali ľudia počas vojny. Nie vždy bol taký neskutočný bastard, za akého ho považovali jeho študenti a tí, čo ho nepoznali dobre. Hermione bola jedna z tých mála ľudí, ktorí si dali námahu a dostali sa mu pod kožu. Sprvu tým bol pobúrený, no dnes jej bol za to vďačný. Už si nevedel život bez nej predstaviť. Ona bola jeho chýbajúcou časťou... tou, ktorá zomrela v deň Lillinej smrti. Mia mu opäť do žíl vliala život, keď si myslel, že už ho žiaden nečaká. A hoci vedel, že to s ním nemá ľahké, bol si istý stálosťou jej citu a on, hoci to často dával najavo dosť svojiským spôsobom, nevedel, čo by robil, keby ju stratil.

S hrnčekom po okraj naplnený kávou nervózne pokukoval po hodinách a premýšľal, či by už mohol Pottera zobudiť. Za dve a pol hodiny mala začať porada v Bradaviciach a pri tom, koľko času jeho mladý kolega potrebuje na prebudenie, by to mohol risknúť. Ladným krokom pristúpil ku krbu v obývačke a z ebenevej krabičky na rímse si nabral za hrst' letaxu. Len čo vyslovil adresu, vznášala sa jeho hlava v zelených plameňoch krbu jeho kolegu. Ginny sedela za stolom a krmila svojho skoro ročného syna Jamesa.

"Dobré ráno," pozdravil a ona sa prekvapene otočila.

"Aj tebe, Severus. Stalo sa niečo? Harry je v sprache, posunula sa snád' porada?" spýtala sa na prvé, čo ju napadlo, no on len zamietavo pokrútil hlavou.

"Nie som tu kvôli porade, ale kvôli Hermione. Mohla by si jej povedať, že ju čakám doma a rád by som s ňou hovoril o včerajšku?" vysvetlil podráždene, cítiac sa dosť nepohodlne kvôli tomu, že má svoj súkromný život pretriasať pred niekým iným. Aj keď u Potterovcov by mu to mohlo byť jedno, Hermione ich určite informovala o všetkom, čo sa u nich doma deje.

Odrazu sa v jeho zornom uhle objavila strapatá čierna hlava a Harry sa naňho ustarane zadíval.

"Ale Hermione tu nie je. Šla domov krátko po polnoci," odpovedal namiesto Ginny a na jeho tvári sa zračili obavy.

"Ako to myslíš, šla domov? Tu rozhodne nie je, tak kde do pekla je moja žena?" rozčul'oval sa Severus no namiesto hnevu ním lomcoval strach. Strach, ktorý ho v malej miere nahľodával od okamihu, keď sa s ňou oženil.

"To by si snád' ako jej manžel mal vedieť ty, nie?" neodpustil si Harry naštvane a prepaľoval Severusa pohľadom.

"Nemala na ten hlúpy večierok chodiť. A ako to, že si ju nechal ísť domov samu? To ťa nenapadlo ju odprevadiť?" soptil Snape tak, že sa nadýchal sadzí a nahlas sa rozkašlal.

"Počkaj ma doma, hneď som u teba," povedal Harry namiesto odpovede a letmo pobozkal svoju ženu a syna, než sa rozbehol do neďalekého domu svojich priateľov. Cestou sa rozhliadal okolo seba, či neuvidí niečo, čo by naznačovala dôvod Hermioninho zmiznutia.

Ešte len otvoril bránku a vstúpil na chodník, keď sa dvere domu otvorili a z nich vybehol bledý Severus Snape s kamennou maskou na tvári. Harry už poznal tento výraz a dnes už vedel, že nie je dôkazom jeho chladnej a neznesiteľnej povahy, lež ide o akýsi spôsob obrany.

"Kde je?" zavrčal zlostne, no v spodnom tóne Harry zachytil úprimné obavy, ba až zdesenie.

"Vieš určite, že sa domov nevrátila? Mohla sa tu len mihnúť a vziať si nejaké veci," navrhol nesmelo jedno z možných riešení.

"A kam by asi tak šla? Okrem vás neverí nikomu natoľko, aby sa u neho predtým mnou skryla. Navyše neverím tomu, že by len tak utiekla," zavrhol to hneď Snape.

"Máš pravdu, bola rozhodnutá sa o tom včerajšku s tebou porozprávať," pritakal mladší muž a premýšľal, kde by jeho kamarátka mohla byť.

"Vravel som jej, aby tam nechodila," vybuchol odrazu Snape.

"Bola to oslava pri príležitosti jej povýšenia, ty idiot!" okríkol ho Harry a z očí mu doslova šľahali blesky. "Keby si šiel s ňou, ako by šiel každý iný manžel, ktorý miluje svoju ženu a podporuje ju v tom, čo robí, nemuseli sme tu teraz stáť a špekulovať, kde by mohla byť!" chrľil zo seba jednu výčitku za druhou, až zostal Snape zarazene stáť.

"Povýšenie? O čom to... do kotla!" zahromžil, keď mu došiel význam Harryho slov. "Ten starý blázon odišiel do dôchodku a Mia... prečo mi to nepovedala? Samozrejme, že by som tam s ňou šiel, keby som to vedel," povedal skleslo a výčitky svedomia ho začali hrýzť.

"Chcela ťa prekvapiť a ty by si tiež občas mohol ísť niekam len preto, že to ona chce a nie preto, že k tomu je iný významnejší dôvod," zamrmľal Harry, stále ešte podráždený, no tentoraz už jeho hnev doznieval.

"Myslíš, že by sa kvôli tomu na mňa hnevala natoľko, aby odišla bez jediného slova?" spýtal sa Snape potichu a dúfal v zápornú odpoveď.

"Keby som nevedel, že ťa to naozaj mrzí, povedal by som, že áno, len aby si sa konečne poučil. Lenže obaja dobre vieme, že to by Mia neurobila. Prinajmenšom nie bez toho, aby niekomu povedala, kde bude," uvažoval nahlas.

"Skúsím zísť na ministerstvo a zistiť, či sa tam náhodou nevrátila," navrhol a Severus mlčky prikývol.

"Ja sa rozhlídnem po okolí, zájdem za jej rodičmi a potom do Bradavic. Nenapadá mi, kam inam by mohla ísť," zamrmľal si popod nos a Harry mlčky prikývol. Rozišli sa a kým Severus znova prechádzal ulicami v okolí ich domova, jeho kolega a priateľ sa premiestnil na ministerstvo.

Ulice boli prázdne a jeho kroky boli sprevádzané spevom vtákov a jemným šumom lístia, ktoré sa pohupovalo v rytme letného ranného vánku. Ranné slnečné lúče jemne láskali jeho tvár, teraz bledejší než zvyčajne, no on bol natoľko pohrúžený vo svojich myšlienkach, že nedokázal oceniť prostú nádheru nového rána. Nie, keď jeho Mia bola kto vie kde.

Odrazu sa na zemi niečo zalesklo a on sa zohol, aby sa lepšie prizrel svojmu novému objavu. Ruky sa mu triasli a srdce na okamih prestalo biť, keď zistil, že drží roztrhnutú retiazku, na ktorej stále ešte visel prívesok. Bol to jeho dar k piatemu výročiu ich svadby. Musela ho mať včera a niekto, alebo niečo, jej ho muselo strhnúť. Alebo žeby... mohla byť naňho nahnevaná natoľko, aby si ju strhla z krku sama a nechala ju len tak ležať v prachu na ceste? Pri tom pomyslení mu zovrelo hrdlo nesmiernou bolesťou. Naozaj by jej mohol tak veľmi ublížiť svojimi slovami? Nie, to určite nie, upokojoval sám seba. Ved' to nebolo o nič horšie než zvyčajne a ona bola na jeho výkyvy nálad zvyknutá. Ale čo ak ju už omrzelo stále mu tieto nálady trpieť a znášať ich? Neraz sa sám seba pýtal, čo na ňom vidí a čo ju k nemu púta. Sprvu si myslel, že jej mladistvé pobláznenie jeho osobou vyprchá a on zostane sám, so srdcom pošliapaným a zadupaným v prachu, ak si ju pripustí viac k telu. Zatiaľ mu však nikdy nedala dôvod, aby o jej citoch pochyboval a on vedel, že jeho láska k nej je večná, nech by sa stalo čokoľvek.

Na krátky okamih sa vrátil domov, aby vrátil retiazku do jej šperkovnice, kam patrí, a premiestnil sa pred dom jej rodičov. Ani tí však o svojej dcére nevedeli a ustarane sa svojho zaťa pýtali, čo sa deje. Vyhýbavo im odpovedal, že sa trochu pohádali, ale nejde o nič vážne a myslel si, že by ju mohol nájsť tu. No keď nenašiel jedinú stopu po jej prítomnosti ani na hrade v Bradaviciach, jeho obavy niekoľkonásobne vzrástli.

Keď však ani Harry z ministerstva nepriniesol žiadne dobré správy, neostávalo mu nič iné, než ohlásiť jej zmiznutie a požiadať o pomoc pri jej hľadaní zodpovedné úrady. Jeho prípadu sa našťastie ujal Kingsley Pastorek osobne a tak sa Severus vyhol trápnyim otázkam o ich vzťahu a o tom, či si nemyslí, že jeho žena utiekla s milencom.

Od Hermioninho záhadného zmiznutia ubehli asi tri týždne a nik o nej od tej chvíle nepočul. Severus bol zúfalý od strachu a zlosti, čo sa prejavovalo jeho neustálymi výbuchmi a spormi s kolegami i priateľmi, ktorí mu chceli len pomôcť. On však o ich pomoc nestál. Chcel späť svoju ženu, chcel, aby sa Mia vrátila a uistila ho o tom, že ho miluje a už nikdy, nikdy, ho neopustí.

"Prečo? Prečo a kam si mi zmizla?" šepkal zlomeným hlasom do ticha letnej noci, stojac pri otvorenom balkónovom okne ich spálne. Hviezdy na nebi žiarili tak jasne, akoby sa vysmievali jeho smútku a samote. Neznesol ten pohľad a radšej zatiahol závesy prv, než si unavený ľahol do postele, s očami upretými na jej usmievavý portrét na stene oproti. "Kde si, Mia? Prečo mi toto robíš?" zašepkal znova a upadol do nepokojného spánku.

Vo svojom sne sa opäť ocitol na vrchole Severnej veže, v kruhu smrtijedov a pred ním, opretý o múr, napoly sedel a napoly ležal Albus Brumbál. S tichou prosbou na perách hľadel na Severusa a žiadal o smrť. Severus vedel, že nemá na výber a vo chvíli, keď jeho pery opustila smrteľná kliatba, rozľahol sa domom jeho výkrik a on sa prudko posadil, prerývane dýchajúc. Ešte sa ani nestihol spamätať zo svojej nočnej mory, keď kútikom oka zachytil pohyb neďaleko svojej postele. Reflexívne siahol pod vankúš pre svoj prútik a chystal sa postavu na zemi omráčiť, no ani sa nenazdal a bola preč. Zhlboka sa nadýchol a opatrne vykĺzol z postele. Jediným mávnutím prútika rozsvietil všetky svetlá a pohľad, ktorý sa mu naskytol ho ochromil.

Pred ním, opretá o čelo postele, stála tá, ktorej patrili jeho myšlienky posledných niekoľko týždňov.

"Mia?" spýtal sa opatrne a pozorne si ju prezeral. Ak to vôbec bolo možné, bola ešte krajšia než zvyčajne. Jej belostná pokožka ostro kontrastovala s čiernymi šatami obopínajúcimi jej skvostnú postavu a jej vlasy... zbožňoval jej vlasy, tú jej neskrotnú hrivu, ktorou ho dokázala priviesť doslova k šílenstvu.

"Chýbala som ti, zlatko?" spýtala sa medovým hlasom a takmer váhavo podišla bližšie, nespúšťajúc z neho oči. Jej oči... nie, neboli jasné a živé ako keď ich videl naposledy. Z jej pohľadu mu naskakovala husia koža. Inokedy teplé orieškové oči boli teraz tmavo hnedé a naplnené akýmsi zvláštnym jasom. Zrkadlila sa v nich túžba... túžba po krvi, uvedomil si náhle a jeho podozrenie sa potvrdilo, keď sa naňho žiarivo usmiala a odhalila svoje ostré špičáky.

"Hermiona, čo sa ti to stalo?" zaúpel hlasom naplneným bolesťou a prútik v jeho ruke sa triasol, keď pristúpila až k nemu. Mieril jej priamo na srdce, no zdalo sa, akoby jej to nevadilo.

"Chýbal si mi, Seve," zašepkala zvodne a pri zvuku jej hlasu sa mu takmer podlamovali kolená. Jej ruka sa mu obtrela o tvár a on na malú chvíľu zavrel oči, vychutnávajúc si jej prítomnosť. Až keď pocítil jej dych na svojej pokožke na krku, rozpoznal nebezpečenstvo a prudko ju od seba odstrčil.

"Ale, ale... čakala som vrelejšie privítanie. Alebo sa na mňa ešte stále hneváš? Nemyslíš, že to ja mám právo byť nahnevaná?" vyprskla a z očí jej sršali blesky.

"Kto ti to urobil, Mia?" spýtal sa pošepky, len sťažka ovládajúc svoje emócie. Jeho žena je upír, uvedomoval si a všetko v jeho vnútri sa búrilo proti tejto skutočnosti. Stratil ju. Už nikdy ju nezíska späť, došlo mu a v krku mu rástla hrča.

"Nie je to jedno? Som tu s tebou a na tom predsa záleží, či nie?" spýtala sa s divokým leskom v očiach a približovala sa k nemu.

"Nerob to, Mia! Nechcem ti ublížiť," dostal zo seba chrapľavým hlasom.

"Prečo ma odmietaš, láska moja? Tak veľmi mi chýbaš, vieš to? Dovoľ mi pomôcť ti a potom..." zašepkala mu tesne pri uchu, až sa otriasol. "Potom nás už nič nerozdelí," dodala a pobožkala ho tak vášnivo, až sa mu zatočila hlava. Rýchlo sa však spamätala a opäť ju surovo odstrčil.

"Nepribližuj sa ku mne!" varoval ju zlostne, no v skutočnosti jeho srdce krvácalo pri pohľade na ňu. Už to nebola jeho Mia... bolo to krvilačné stvorenie, ktoré bažilo po jeho krvi, nič iné. V okamihu, keď si to uvedomil, vrhla sa naňho a on mal čo robiť, aby sa ubránil a zabránil jej tesákom zakusnúť sa do jeho krku. Po niekoľkých minútach vyčerpujúceho zápasu ju konečne držal bezpečne pod sebou a ich pohľady sa stretli. Ochromene hľadel na postavu ženy, ktorá sa náhle prestala vzpierať a v jej očiach sa objavili slzy.

"Odpusť, Seve!" vzlykala. "Si v poriadku? Neublížila som ti?" spýtala sa s obavami a on, neschopný odpovedať, len pokrútil hlavou.

"Nedokážem to ovládať! Je to silnejšie než ja a... ach Merlin, urobil zo mňa netvora," plakala potichu a pozerala na Severusa, ktorý ju stále ešte vlastným telom tlačil k zemi a ruky jej držal nad hlavou. Povolil zovretie ruky a jej dlaň sa dotkla jeho tváre, po ktorej sa tiež ako po tej jej, kotúlali slzy.

"Odpusť mi to, láska. Nechcem ti ublížiť... nikdy som nechcela. Veríš mi, však?" žiadala naliehavo.

"Viem, netráp sa tým. Tak veľmi... veľmi mi chýbaš," priznal skrušene a ona pri návale bolesti prýštiacej z jeho hlasu zavrela oči.

"Už to nie som ja, Seve. Ja už nie som človek," šepkala a opatrne ho pohladkala po tvári. Prstami poláskala prameň jeho havraních vlasov, ktorý mu padal do tváre a čiastočne zakrýval jeho utrpenie. No pred ňou ho nikdy nevedel skryť tak, aby to nespoznala.

"Odpusť mi, že som ťa neochránil. Odpusť, že som nebol s tebou, keď..." chrľil jedno ospravedlnenie za druhým, no ona mu priložila prst na ústa a umlčala ho.

"Zabudnime na to, Seve... ľúbim ťa," šepala a odrazu sa jej telo naplo, keď netvor ukrytý v jej vnútri znova ovládol jej telo.

Severus pohotovo pritlačil jej ruky za hlavu a dával si pozor, aby ho nepohrýzla. Keby mohol, odvrátil by tvár, aby nemusel sledovať jej bolesť a utrpenie, ktoré prežívala, ako bojovala so svojim démonom. Tentoraz trvalo oveľa dlhšie, kým znova na čas získala kontrolu sama nad sebou.

"Pomôž mi, Seve!" žiadala naliehavo. "Zbav ma toho... nechcem ubližovať nevinným," prosívala a on chápal jej žiadosť, no nedokázal s tým nič urobiť. "Prosím, Severus!" opakovala stále dookola a pripomenula mu tými slovami iný okamih a inú osobu na jej mieste. On však bol v rovnakej pozícii a vedel, že nemá na výber.

"Odpusť mi to. Milujem ťa, Mia," zašepkal a nežne ju pobožkal na pery. Odtiahol sa práve včas, keď upír znova získal kontrolu nad jej telom. Vedel, že nemá inú možnosť a bolo jednoduchšie urobiť to vo chvíli, keď ho ohrozovala, než keď bezbranne ležala na zemi a prosila ho o milosť.

Bez meškania vyskočil a pustil ju. S pohľadom lačnej šelmy okolo neho krúžila a keď sa naňho vrhla, namieril na ňu prúťikom a bez meškania vyslovil obrannú formulu proti upírovi: "Vampyrus exstinguo!" zamumlal a lúč bielej farby ju zasiahol priamo do hrude.

Hermionie telo sa začalo chvieť od prežívanej bolesti a z úst sa jej dral bolestný výkrik. S hrôzou v očiach a bolesťou v srdci sledoval, ako žena, ktorú miluje viac než svoj vlastný život, umiera strašnou, bolestivou smrťou. Prv, než vyčerpaná padla na zem ju zachytil a s ochabnutým telom v náručí sa schúlil na zemi. Kolísal sa dopredu a dozadu, potichu jej šepkajúc slová útechy.

"Ďakujem," zaševelila takmer nečujne a so zavretými očami sa pritísila na hrud' svojho manžela.

"Pšššš, už je dobre. Som s tebou," uistoval ju a pevnejšie ju zovrel vo svojom náručí. Po tvári mu stekali slzy, no nesnažil sa ich zastaviť.

"Sľúb mi..." začala a s námahou.

"Čokoľvek, láska," pritakal bezmyšlienkovite a hladkal jej rozstrapatené vlasy.

"Netráp sa kvôli mne. Prosím... neurob žiadnu hlúposť," naliehala a z posledných síl otvorila oči a on naposledy pozrel do jej jasných, orieškových studníc, naplnených nehou a nekonečnou láskou. "Sľúb mi to, Seve!" zopakovala naliehavejšie a on pevne zovrel pery, až z nich bola len tenká linka.

"Sľubujem," precedil skrz zuby a vtisol jej dlhý bozk na čelo. "Milujem ťa, Mia," vzlykol a ona sa spokojne usmiala, keď naposledy vydýchla.

Jej telo ochablo, no on ju nepúšťal. Odmietať si pripustiť, že ho opustila... navždy. A dokonca aj v poslednej chvíli myslela naňho... ako dobre ho poznala, keď si vyžiadala ten sľub. Ako o nej vôbec mohol kedy pochybovať?

S príchodom nového rána slzy na jeho tvári zaschli, no bolesť a prázdnota v jeho srdci boli väčšie, než kedykoľvek predtým v jeho živote. Sedel s jej telom v náručí ešte dlho. Vlastne až dovtedy, kým ho tak nenašiel Harry a neprinútil ho priznať si, že je koniec. Koniec ich manželstva, koniec ich životov... no ich láska je trvalá a bude trvať až naveky.